

PROPRIETAR-DIRECTOR

AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE

Conform regulamen. de a-
plicare a tarifului comer-
cial, categoria V.

Unitatea

REDACTOR

DUMITRU NEDA

Foile înscrise în Registrul de
Publicații al Trib. Târnava-Mică
sub Nr. 2—1938.

ABONAMENTE

Pe un an . . . 300 Lei

Pe 6 luni . . . 180 Lei

Pentru străinătate 900 Lei

Foale bisericicească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Hristos a înviat!

(+). Bucuria răilor nu ține mult. Răsad blăstămat, se ofilește în curând și piere în otrava proprie. În schimb, pătimirea dreptilor odrăsește fericire trainică. După Vinerea Pațimilor vine Dumineca Invierii, cu veșnica veselie adusă de biruința vieții asupra morții.

1. Hristos nu mai moare. El e în drept să rostiască, biruitor, cuvintele Apocalipsei: „Am fost mort, dar iată, deacum voi trăi în vece!” Și încă în dumnezeiască strălucire. — Suflete creștin, bucură-te: Mântuitorul e pârga celor adormiți întru binecuvântarea cerescului Părinte, și chezeșia învierii noastre, a tuturor. Dacă ne vom purta crucea și vom pătimi asemenea Lui: împăcați cu voia Tatălui și statornici până în sfârșit. Altfel ba.

2. Inger luminat răsturnase peatra de pe mormânt. — Pentru mădularele mistice ale Biruitorului morții, ca și pentru El însuși, mormântul e loc de odihnă până când, la sunetul trâmbiței arhanghelului, cel adormiți întru Domnul se vor trezi și vor ieși la lumină, întru învierea vieții. Pentru binecredincioși moartea nu mai înseamnă groaza trecerii în neant, ci mângâierea unei vieți noi, cu noul și negrăite bucurii cari vor atinge, pentru veșnicie, culmea, la învierea de obște.

3. Mântuitorul înviat se arată nu numai apostolilor ei și Mariei Magdalene, păcătoasei pocăite. — Dumnezeu nu ține minte răutățile noastre, dacă ne căim de ele și ne întorcem din tot sufletul la El. Dimpotrivă: se bucură și petrece cu drag la noi. Să ne întrebăm, deci, și să ne răspundem singuri: Făcutu-i-am, de Paștile acestui an, bucuria întoarcerii la Dânsul după răstăcirile de cari am fost vinoși? Căci altfel va rămânea departe de noi și nici inimile noastre nu vor avea parte de veselie adâncă, senină, curată și simțită.

4. Ucenicii își cunosc Maestrul. Ei știu că niciodată n'a avut pretenții deosebite în ce privește hrana. De aceea îl îmbie și după înviere cu cel mai simplu prânz: pâne, pește și fagur de miere. Și nu se înșeală: Împăratul Împăraților primește cu drag bucatele ce i-se dau. — Vremile de azi ar trebui să cuminețască într'ale trailului și pe cei cărora le dă mâna și acum s'o ducă n'îmbuibare. Dacă nu de alta, apoi pentru ca să nu răscoliască pe cei goi, desculți, rupți de foame și fără puțință de a ajunge în curând la un trai mai omenesc. Și sunt destul de mulți de aceștia.

5. „Vedeți mâinile și picioarele mele...” — Le-au văzut apostolii. Să le vedem și noi mereu cu ochii minții. Poartă semnele proanelor, după cum coasta Lui păstrează urma loviturii de lance. Câte nu grăiesc inimii creștine aceste răni, acum luminoase, ale Sf. Pațimi! Ranele Domnului sunt doar izvoarele nesecate ale harurilor, mântuirii. Ele sunt și chezeșia de nedesmințit a iubirii ce El ne poartă. Dar sunt totodată și rodul păcatului strămoșesc și al păcatelor tale. Ele îți sunt însă și liman de scăpare întru năpaste, și trebuie să-ți fie totatătea focare din cari să se aprindă și să se hrănească focul nestâns al iubirii tale față de Hristos Domnul.

Adevărata Inviere

— Gânduri smulse din sbuciumul vremilor de astăzi —

de AUGUSTIN POP
ieromonah basilian

O notă caracteristică a omului de astăzi este: superficialitatea în cele religioase. De această boală suferim și noi românii, în mare măsură. Este o anumită inerție și comoditate, cu care ne îndeplinim datorințele religioase. Nu ne place să scormonim prea adânc în tainele sufletului și să provocăm criza unor hotăriri mai adânc tăietoare, de frică să nu trebuiască să renunțăm la ceva ce ne place, sau să aducem o jertfă care ne cade prea greu.

În acest fel se face în multe cazuri și mărturisirea dela Paști. Ea trebuie să însemne, de fapt, o adevărată înviere, o adevărată înviere a sufletului; de fapt însă, ea în cele mai multe cazuri e un scurt episod deoarece reviriment sufletesc, după care în curând totul se cufundă în aceeași inerție, în aceeași lăncezală sufletească, fără avânturi, fără eforturi, fără preocupări supranaturale, fără acte deosebite de virtute, dar, în schimb, cu multe înfrângeri, întâi mărunte, apoi tot mai mari.

Tot același lucru îl putem afirma și privitor la colectivitatea noastră, ca neam. Cu aceeași mentalitate străină de orice efort, jertfă și suferință, am căutat să ne trăim până mai ieri-alaltăieri și viața noastră socială și publică. Punând ca suprem principiu traiul comod, tihnit și îmbelșugat, ne-am lăsat stăpâniți de egoism, căutându-și fiecare propriul lui interes. Răsboiul însă ne-a scuturat din această buimăceală strămtă și iubitoare de sine, și astăzi fiii neamului nostru dau dovada, că sunt capabili de cele mai înalte fapte de eroism pentru ideea de patrie și neam.

Avem în noi atâtea energii latente — suntem doar unul din cele mai bine înzestrate neamuri ale pământului! — dar trebuie să vină ceva din afară, să le trezească. Eroismul de pe câmpurile de luptă dovedește calitățile de rassă. Dacă românul, în luptă pentru țara sa, se știe înălța până la cele mai înalte culmi, el va ști să dea dovezile eroismului său și atunci, când, conștiu de lupta pe care o poartă, va trebui să lupte pentru Dumnezeu și sufletul său. Poporul român, pus în împrejurări prielnice, într'un mediu de viață religioasă conștientă, va fi în stare să dea bisericii și lumii sfinți mari. Aceasta însă nu se va întâmpla, până nu va binevoi Domnul să ne scuture și în cele religioase. E nevoie de o adevărată înviere religioasă în sinul poporului nostru, de un suflu nou, care trebuie să răsbată dela un capăt al țării la celălalt, pătrunzând nu numai

în biserică și în locuințe particulare, ci mai ales în sufletele oamenilor. La înviere se ajunge numai prin luptă și suferință, prin jertfă până la jertfirea de sine. Trebuie deci să vină o criză religioasă, care să provoace lupta, suferința, jertfa și pe urmă să urmeze învierea.

Ceasul acestei crize sufletești se apropie, este chiar sosit. S'a ivit între noi omul de pe front, cu fața gravă și adânc serioasă, cu gesturi hotărâte, cu privirea dărză și neînduplecată, care nu mai înțelege îndărătnicia noastră, cu care căutăm măruntele bucurii, plăceri și taifasuri, care nu mai poate aproba vorbăria noastră deșartă, și care se revoltă la micimea de suflet și egoismul nostru când e vorba de a aduce jertfă pentru colectivitate, și care nu poate înțelege contrastul izbitor între „omul de acasă” utilitarist, dornic de plăceri, gol de preocupări mai înalte, cramponat cu ambele mâni de niște valori mărunte pământești, — și între el, „omul frontului”, care de multe luni, dacă nu chiar de doi-trei ani, trăind între grele și neîntrerupte primejdii de moarte, și având în fața sa de multe ori cele mai sublimе și macabre priveliști, a învățat ce valoare au bogățiile lumii, și ce este ființa omenească, și că singura tărie în clipe supreme e credința în Dumnezeu și în sfânta lui dreptate.

Această revoltă sufletească a omului de pe front împotriva tuturor celor ce poartă nume de creștini, și chiar îndeplinesc anumite îndatoriri creștine dar fără nici un efort, fără elan, fără convingere, din convenționalism și respect omenesc, — mocnește încă, dar țe va izbucni și va produce criza. Nu arareori mi s'a dat să surprind privirile întunecate de furtuna lăuntrică a omului de pe front, la auzul unor convorbiri ușuraticе ori chiar lascive, în salele de așteptare ale gărilor.

Sufletele frontului au o mentalitate nouă, pe care, preoții în primul rând, trebuie să învețe a o descifra. Aceste suflete, brăzdate adânc de plugul încercărilor supreme și a suferințelor, călitate în focul năpraznic a mii de primejdii, între cari nu mai conta nimic banul, condiția socială, și alte asemenea bunuri pământești, și-au format acolo principii de bază ale unei adevărate învieri sufletești. Legile frontului au înțeles să le aplice și la viața religioasă, căci o adevărată biruință numai așa se poate câștiga. Prima lege: Nici un echivoc în atitudini, nici un compromis cu dușmanul. A doua: O luptă

purtată cu neclintită încredere și cu orice jertfe, până la biruința finală. A treia: O disciplină de fier, fără de care nici un războiu nu se poate duce.

Acestea legi ale războiului, omul de pe front le aplică și la războiul sfânt al sufletului său pentru Dumnezeu și împotriva păcatului. Nici un echivoc, nici un compromis, luptă dâră și continuă, cu încredere neșarmurită în Dumnezeu și în biruința finală, până în ceasul morții, ca fiu pururea credincios și ascultător al sf. Biserici. El vrea să fie creștin întreg, nu de jumătate. El nu vrea să fie robul unui convenționalism deșert și al respectului uman. El vrea să ajungă la o adevărată înviere sufletească.

Nepăsarea și ușurătatea lumii incunjurătoare îl enervează, îl aruncă într-o grea criză sufletească, din care ori va ieși biruitor, trăind o adâncă viață de creștin convins, ori va deveni revoluționar aproape ateu.

Se impune deci, prin forța împrejurărilor, — după analogia, și în conexiune cu învierea patriotismului eroic românesc — și o înviere religioasă profundă.

Trebue să înțelegem semnele timpului și să începem, fiecare pentru sine, revizuirea conduitei noastre religioase, atât de pline de echivoc, de compromisuri, de lașități, de inerție, de comoditate, de egoism. Sufletul tulburat și neliniștit al omului de pe front trebue să-și aplece o rezonanță înțelegătoare, în primul rând în sufletele preoțești, căci a lor este în primul rând îndatorirea de a arăta, prin pilda propriei lor vieți, calea învierii adevărate.

Să avem preoți sfinți, și credincioșii îi vor urma.

Pentru învierea întru Domnul. Reuniunea Arhidiecezană de Misiuni a făcut parte de binefăcătoare primeniri sufletești bunilor noștri credincioși din o serie întreagă de parohii. Și anume:

În zilele de 16—19 Aprilie pâr. Dr. Ioan Vesa, prof. de teologie, a ținut misiuni populare în Iclânzelul păstorit de pâr.

Ioan Coman. S'au apropiat de Sf. Taine mai bine de 500 suflete. La ascultarea spovedaniilor au dat ajutor, pe lângă preotul local, frații în Hristos: R. Câmpianu din Icland și Ioan Șoptorean din Oroiu. — Tot atunci s'a ostenit cu vestirea cuvântului la Mănărade pâr. canonic mitropolit Dumitru Neda, ajutat fiind la foarte numeroasele spovedanii, înregistrate cu acest prilej, de pâr. Victor Socol, preotul local și pâr. Sabin Turdeanu, economul internatului „Vancean“ de băieți din Blaj.

Deosebit de bogată și rodnică activitate misionară a desvoltat și în acest an, până acum, Cuv. Sa P. Iosif Bal, ieromonahul basilian dela Obreja, care în zilele de 13—20 Februarie a ținut misiuni la Ileni, unde s'au cuminecat 718 inși și au fost primite în congregația Mariană 95 membre. Au ajutat la spovedit preotul local, pâr. Gh. Răsu, și pâr. Dumitru Sălăgeanu din Copăcel. — Acelaș din 20—26 Februarie a vestit cuvântul mântuirii în Vaida Recea pâr. A. Motoc, unde s'au înregistrat 665 spovedanii și s'au primit în congregația Mariană 79 membre. La spovedit au ajutat pâr. O. Fulicea din Hârseni și D. Sălăgeanu. — Tot Cuv. Sa P. Iosif Bal a mai ținut misiuni populare din 27 Februarie—5 Martie, în Netotu, unde s'au cuminecat 527 inși și au fost primite în congregația Mariană 58 membre, spre bucuria pâr. Ioan David, admin. parohial al Netotului.

Alte parohii în care a ținut P. Bal misiuni în Paresimile acestui an (în paranteză, numărul apropiierilor de Sf. Taine plus numărul membrilor primite în Congregația Mariană): Hurez (303+30); Mărgineni (260+42); Cătina (1761+188). Păstorii acestor parohii (Gh. Raita, N. Colceriu, L. Costea, I. Oțoiu, I. Aldea), dimpreună cu păstorii lor nu pot mulțumi îndeajuns bunului Dumnezeu pentru harurile de cari i-a împărțit.

În eparhia Lugojului, în Paresimile acestui an, s'au ținut sf. misiuni populare

în Fărlig (preot misionar: pâr I. Ploscăriu, canonic) cuminecări: 100; Folea (preot misionar Iosif Vezoc din Lugoj) cuminecări: 91. La Jebel a vestit cuvântul Domnului pâr. Nicolae Brînzeu, prepozit capitular, iar la Petroman pâr. Petru Suciu, protopop al Lugojului. Cuminecări, la Jebel 50, la Petroman 117. — La Silvașul de Sus, unde a vestit cuvântul Domnului pâr. Iosif Bal dela Obreja, s'au cuminecat 326 persoane și s'a reorganizat Congregația Mariană.

Consacrarea Bisericii „Maica Domnului“ din București

În ziua de Florii, a avut loc în Capitală solemnitatea consacrării bisericii noastre unite, din str. Acvila 38.

Actul consacrării a fost oficiat de I. P. S. Sa Dr. Valeriu Traian Frențiu, având de celebranți pe P. S. Sa Dr. Vasile Aftenie, George Dănilă, Ion Moldovan, Titus Malai canonici, Pr. N. Munteanu parohul locului, diaconii Dr. Septimiu Todoran și Nicolae Florea. A cântat corul bisericii din str. Polonă Strana, pentru cântările speciale, a fost susținută de Pâr. prof. Ion Florea, pâr. Dulău și Ioan Crucian cântărețul local.

Slujba consacrării s'a oficiat în cadrele unei impresionante adunări a credincioșilor noștri din capitală. Marea masă de oameni care a participat și multa lume care s'a împărțit cu Sfintele Taine, a manifestat o nesfârșită dragoste față de Biserica sa, a dovedit spirit de ordine și disciplină perfectă. În biserică nefiind loc decât pentru puțină lume, majoritatea credincioșilor au ascultat Sft. slujbă transmisă de megafoane. Solemnitatea a fost onorată cu prezența tuturor autorităților invitate, afară de singura care era mai chemată a fi prezentă și pe care din motive binecuvântate nu o numim. Predica ocazională a rostit-o P. S. Sa V. Aftenie.

După terminarea slujbei de consacrare a urmat o masă comună la „Luzana“, participând un număr de aproape 200 din frunțașii credincioșilor noștri din capitală. Cu

FOIȚA „UNIRII“

NU E AICI

de: Giovanni Papini

Soarele nu se infiripase încă asupra zilei care pentru noi e Duminecă; dar Femeile o și porniseră către livadă. Ci pe dealurile Răsăritului, o nădejde albă, ușoară ca răsfângerea licărită a unui fărâșmățat cu crini și argint, urca domoală în svâcnirea stelilor, biruind tot mai semeată scânteerea și clipocirea nopții. Era unul din acele senine revărsături de zori ce te fac să gândești la nevinovații adormiți și la frumusețea făgăduelilor; iar văzduhul, limpede, domol, părea de curând spintecat de zborul unor îngeri. Feciorelnice zile ce purced la lumină cu innălbiri lucitoare, cu voioasă sfială, cu infiorări proaspete, cu candori îndemnătoare.

Femeile umblau cufundate'n jalea lor, prin revărsarea adiată a zorilor; vrăjite parcă de-o lumină lăuntrică, de care nu și-ar fi putut da seama. Se duceau iarăș să plângă pe stâncă? Ori să-l mai vadă odată pe cel ce le răpise inima fără să le atingă? Ori să presare trupul jertfitului cu mirodenii mai tari ca ale lui Nicodim? Ci vorbind în-de ele ziceau:

— Cine o să ne ridice lespeda?

Erau patru, căci cu Maria din Magdala și Maria din Betania venea Ioana lui Cuza și Saloma; dar erau femei istovite de inimă rea.

Numai ce ajunseră în fața stâncii, uimirea le țintui locului. Neguroasa gură a peșterii se deschidea'n întuneric. Nu le venea să creadă ochilor, iar cea mai inimoasă din ele dibui pragul cu mâna tremurată. La lumina faptului zilei ce sporea de-una, zăriră lespeda alături, răzemată de stânci.

Femeile, amuțite de spaimă, prinseră a da târcoale, așteptând parcă să vină care-va, să aplece ce se întâmplase în cele două nopți cât nu veghiaseră acolo. Maria din Magdala se gândi pe dată că Iudeii puseră într'acestea să fure trupul lui Isus, nesătuț de câte-I făcuseră să pătimească 'n viață. Ori poate, supărați din pricina acelei îngropăciuni prea mândre pentru un eretic, puseră să-l azvârle'n groapa murdară a celor uciși cu piere și a celor răstigniți.

Dar nu era decât presimțire. Poate că Isus se odihnea tot acolo, în fașa-i îndurerată. Să între n'aveau curaj, și totuș nu le venea să plece fără să aplece ce se întâmplase. Iar numai ce soarele, răsărit la urma urmelor din coama dealurilor, lumină deschizătura peșterii, își luă inima'n dinți și intrară.

Din capul locului nu văzură nimic; dar o nouă spaimă le zgudui. La dreapta, stând jos, un băețandru îmbrăcat în alb — vestmântu-i în acea besnă era alb și strălucitor ca zăpada — părea că le așteaptă.

— Nu vă speriați. Cel pe care-l căutați nu-i aici: a înviat. Dece'l căutați pe cel viu printre morți? Au uitați ce-a spus în Galileea, că va să fie dat pe mâna păcătoșilor, dar că a treia zi va învia?

Femeile ascultau uluite și îngrozite, fără să poată răspunde. Dar băețandru acela nu tăcea:

— Mergeți pe la frații săi de le spuneti că Isus a înviat și că peste puțin îl vor vedea iarăș.

Tus-patru, tremurând de spaimă și de bucurie, ieșiră din peșteră să dea fuga, fără zăbavă, acolo unde le mănase. Dar abia ce făcuseră câți-va pași, când erau mai-mai să iese din livadă. Maria din Magdala se opri locului; iar celelalte își văzură de drum spre cetate, fără să o mai aștepte. Nici ea nu știa de ce rămăsese acolo. Poate că vorbele necunoscutului n'o incredințaseră în destul, nici nu văzuse bine dacă hruba era cu adevărat goală; să nu fi fost oare acela niscai părtaș al preoților, care gândise să le'nșele?

De-odată se'ntoarse și văzu alături, împotriva verdelui și soarelui, un om. Dar nu-l cunoscuse cine era, nici chiar vorbindu-i:

— Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți?

Maria se gândi că era grădinarul lui Iosif, venit acolo dis-de-dimineată să se-apeuce de lucru:

— Plâng, că mi l'au luat de aici pe Stăpânul meu, nici știu unde l'or fi pus. De l'ai

acest prilej, I. P. S. Sa Valeriu Traian Frențiu a luat cuvântul și a arătat celor de față participarea bisericii unite la viața neamului nostru, cum de altfel a făcut ea totdeauna. A evidențiat apoi necesitatea unei colaborări frățești, sub consemnul căruia trebuie să se desfășoare viața religioasă a întregului românism și a terminat chemând pe credincioșii noștri la hotărâri și jertfe și mai mari, pe teren spiritual și material, așa cum cer timpurile și împrejurările actuale.

În același spirit și gând a vorbit și P. S. Sa Pr. Vasile Aftenie, relevând armonia frumoasă dintre toți cetățenii capitalei, armonie care a făcut posibilă ridicarea bisericii din str. Acvila.

Au mai vorbit, cu mult suflet, pentru idealuri luminoase de viitor: dl Ștefan Pop prim curator al bisericii din str. Polonă, Dr Titus Malai canonic și protopop al Bucureștilor, d. Lungulescu reprezentantul ziarului „Universul”, Inginer Dionisie Surdu, d. Nacu președ. refugiaților ardeleni și d. Laurențiu Moldovan. La sfârșit a luat cuvântul p. N. Munteanu, mulțumind în termeni călduroși tuturor cari au contribuit la reușita serbătorii.

Sărbătoarea a făcut multă lumină în sufletele credincioșilor noștri din capitală, în mare parte refugiați din Ardealul cedat, și va rămâne ca o dată memorabilă în viața lor.

Ca încheiere ținem să amintim că planul bisericii, foarte reușit, a fost făcut de arhitectul Victor Smigelschi că ea a fost ridicată de antreprenorul Augustin Boreaniz și a fost pictată cu desăvârșită artă de pictorul academic Traian Bîlțiu-Dancuș. Apoi că, meritul întregii și elevantei serbări revine, — pe lângă antecesorii săi: G. Dănilă, P. S. Aftenie, și E. Popa, — în covârșitoarea preponderanță Părintelui *Natanail Munteanu*, care în considerarea tocmai a acestui merit a fost promovată cu această ocazie de viceprotopop onorar. Și, în sfârșit, că merită același cuvânt de laudă și recunoștință atât curatoratele celor două biserici din Capitală, cât mai ales Societatea S. Elena, pentru aportul lor prețios și pentru deosebitul zel ce l-au dovedit la ridicarea sfântului locaș al Domnului.

luat tu, spune-mi, rogu-te, unde l-ai lăsat și mă voi duce să-l caut.

Necunoscutul, înduișat de acea pătimășe nevinovăție, de acea neprihănită copilărie, nu răspunde decât o vorbă, un singur nume, numele ei; dar cu înținare de dor și păreri de rău; cu glasul sfâșietor și de neuitat cu care strigase'n atâtea rânduri:

— Mario!

Atunci, ca trezită de-un fulger, desnădăjduita-l găsi pe ce-l pierdut:

— Rabbuni! Învățătorule!

Și-i căzu la picioare în iarba udă, strânse'n brațe acele picioare goale ce arătau încă dîra de sânge a piroanelor.

Dar Isus îi spuse:

— Nu m'atinge, că nu m'am urcat încă la Tatăl meu; ci mergi la frații mei și spune-le că's gata să mă'nalț la Dumnezeu meu și-al vostru. Mai spune-le că ieși-voi întru întâmpinarea lor în Galileea.

Ci pe dată se desfăcu din îmbrățișarea ingenuității și se depărtă pe sub copaci, încununat de slava soarelui.

Maria se uită la el până ce se făcu nevăzut; pe urmă se sculă din iarba cu fața îngrozită, pierdută, oarbă de fericire; și dădu fuga pe urma celorlalte surate.

Acestea ajunseră chiar atunci la casa'n care steteau ascunși ucenicii și le povestiseră cu vorbe năvalnice și speriate întâmplarea cea de necrezut: mormântul deschis,

Cuvinte arhieresti

I.

I. P. S. VALERIU TRAIAN preamărește pe Isus Euharisticul

[...] „Precum împărații și puternicii pământului, în vremile vechi, pentru a garanta pacea cu vre-un vecin, aveau obiceiul să-și dea din tiii lor ca zălog în mâinile acelora cărora voiau să le garanteze pacea și prietenia, așa bunul nostru Părinte ceresc ne-a dat garanță și zălog pe însuși Fiul său unul născut. „Așa a iubit Dumnezeu lumea, încât și pe Fiul său unul născut l-a dat, ca tot cel ce crede într'însul să nu piară, ci să aibă viața de veci” (Ioan, 3, 16).

Dar nu numai ca zălog și garanță a voit să ni-l dea, ci chiar arvună. Arvună care niciodată nu se mai restituie, arvună care să rămână pururea a noastră, și care să fie în-șiși merindea de drum spre patria cea fericită a învierii la viața cea nesfârșită. A venit să ne lase Taina despre care sfânta biserică zice: „O preasfânt ospăț, în care sufletul se umple de haruri și în care ni-se dă arvuna dumnezeieștii preamăririi”. Pe lângă Taina sfinteii Mărturisiri, prin care mormântul conștiinței se deschide și sufletul reinvie, a voit Domnul să ne lase și *Sfânta Taină a Cuminecăturii*, care este izvorul vieții noastre și al vieții de veci.

Sfânta Cuminecătură, în care omul se unește cu Dumnezeu *Cuvântul prin care toate s'au făcut, și fără de care nimic nu s'a făcut din cât s'au făcut* (Ioan, I, 3), și prin care Isus Hristos, care a înviat și nu mai moare, „câci moartea nu mai are stăpânire asupra lui” (Romani, 6, 8—9), se unește cu omul, și vrea să nu se mai despartă de el niciodată, căci el vrea, *că unde e el, să fim și noi* (Ioan, 14, 2—3).

Se pare că bunul și milostivul Dumnezeu Tatăl, în toată nemărginita sa bogăție și dărnicie, n'ar fi putut să ne dea o arvună mai prețioasă, mai măreață, și care să ne

asigure și să ne garanteze mai mult învierea noastră și viața de veci, decât pe *Fiul său prin care și vecii i-a făcut*; iar Fiul, în toată nemărginita-i înțelepciune n'ar fi putut să ne dea o arvună și o garanță a învierii și a mântuirii noastre, decât pe sine însuși, *cel una cu Tatăl* (Ioan, 10, 30), și încă sub forma cea atât de potrivită și plăcută firii omenești, a mâncării și băuturii, a pâinii și a vinului. *Pâinea cea de taină și Păharul vieții*, cari sunt nu numai arvuna și garanța, ci însuși mijlocul prin care să ajungem la înviere și la moștenirea vieții celei glorioase și fericite. — *Trupul meu* — zice Domnul —, *este cu adevărat mâncare, și sângele meu cu adevărat băutură. Cel ce mănăca trupul meu și bea sângele meu, are viața vecilor, și eu îl voi învia în ziua cea de apoi* (Ioan, 6, 54-65). *De nu veți mânca trupul meu și de nu veți bea sângele meu, nu veți avea viață întru voi* (Ioan, 6, 43)*.

II.

I. P. S. IOAN al Lugojului laudă temelia credinței noastre, care-i Hristos

[...] „Apostolii într'adevăr aveau mare lipsă de a fi încunoștințați despre învierea Domnului; căci deși le spusese Domnul „că trebuie să meargă în Ierusalim și multe să pătimească dela bătrâni și dela arhieriei și dela cărturari și să fie omorît și a treia zi să învieze”, de care lucru numai evanghelistul Mateiu pomenește de șase ori, și totuși însuși sfântul Ioan Evanghelistul, care a auzit de nenumărate ori această prorocie, scrie despre Petru și despre sine însuși: „pentru că încă nu știau Scriptura, că trebuia să învieze din morți”.

O foarte frumoasă arătare istorisește evanghelia sfântului Luca, când Domnul înviat s'a arătat la doi din ucenicii Săi, cari nu sunt pomeniți în sfânta Scriptură cu numele, însă în cărțile bisericesti se spune, că

băiețandru în straie albe, cuvintele pe care le rostise, învierea învățătorului, cele ce aveau să le spună fraților.

Dar ei, uluiți încă de nenorocire, ei cari se arătaseră în acele zile de primejdie mai trândavi și mai nesăritori decât sărmănele femeii, nu voiau să creadă pe cuvânt spusa lor de necrezut. Aiureli, născociri de femei, ziceau. Cum să învie, numai după două zile? Ne-a spus că se va întoarce; dar nu așa de repede; atâtea grozăvii au a se vedea mai înainte de ziua aceea!

Credeau în învierea învățătorului, dar nu înainte de ziua în care toți morții aveau să fie înviați; credeau în venirea lui cu alaiul slavei, în începutul împărăției. Ci acuma nu: era prea de vreme, nu putea fi adevărat: vise despre ziua ale unor femei cu mintea bolnavă; momeli de strigoi.

Dar într'acestea se arată, cu sufletul la gură de fugă și înfiorare, Maria din Magdala. Tot ce spuseră celelalte era adevărat, fir cu fir. Ci iată: îl văzuse ea, cu ochii ei, și-i vorbise; iar din capul locului nu-l știuse; ci-i atinsese picioarele cu mâinile ei, îi văzuse rănile dela picioare; era El, viu ca odinioară, același, și-i poruncise cași băiețandru necunoscut, să meargă la frați, să le dea de știre că'nviase, așa precum le făgăduise odinioară.

Simon și Ioan, treziți în cele din urmă, se năpustiră afară și o rupseră la fugă în spre livada lui Iosif. Ioan, care era cel mai

nevrăstnic, i-o luă înainte tovarășului și ajunse cel dintâi la mormânt. Vărând capul prin deschizătură, văzu fașele pe jos; dar nu intră. Simon îl ajunse din urmă gâfâind și dădu buzna'n peșteră. Fașele erau risipite pe jos; dar zăbranicul cu care acoperiseră capul mortului se vedea chitit într'un ungher. Pe urmă intră acolo și Ioan, văzu și crezu ochilor. Amuțiți, cei doi dădură fuga'napoi spre casă, de parcă s'ar fi așteptat să-l găsească pe cel înviat în mijlocul celorlalți ucenici, cari nu se urniseră de-acolo.

Ci Isus, despărțindu-se de Maria, se depărtase de Ierusalim.

(Din: „Viața lui Isus”, de G. Papini, în românește de Alex. Marcu).

Cărțile zilei

D. KARNABATT: *Crinul Mistic*.

Autorul splendidului volum de eseu de istorie și incantații brodate în jurul vieții *Sfântului Francisc din Assisi* și a fenomenului franciscan ne-a dat nu demult un volum de poeme, intitulat atât de sugestiv: *Crinul mistic*.

Peste frământarea de pământ, oțel și sânge din zilele noastre, poetul, într-o limbă clară, lipsită de orice grandilocvență găunoasă, cădelnițează, într'un ritm de litanie, *Mântuitorului, Precuratel și Sfântului Francisc din Assisi*.

sunt Cleopa și Luca, cari îndată ce l-au cunoscut pe Domnul, au alergat la Ierusalim și au spus celor 11 apostoli cum L-au văzut și ce le-a spus Isus. Însă nici Mariei Magdalene, nici acestor doi ucenici, unii din apostoli nu vreau să le creadă. De aceea când li-s'a arătat Isus, „le-a imputat necredința și impietirea inimii, pentru că nu au crezut celor ce-L văzuseră înviat“.

Dar iată deodată se întâmplă un lucru ne mai întâmplat! Fără să se deschiză ușa, fără să se crape peretele, fără nici măcar să se auză un șgomot cât de mic al pașilor, intră, unde erau zăvorâți apostolii, Domnul Isus, cu haina Lui albă ca zăpada și cu o față strălucitoare cum n'a mai avut nici odată decât doar în muntele Taborului, unde nu erau însă toți apostolii.

Când L-au văzut apostolii pentru cea din urmă dată, fața Domnului era trasă, fără nici o picătură de sânge. Doar de Miercuri noaptea Domnul nu mai dormise nici un minut. Joi seara, mai înainte de L-ar fi prins trimișii arhierilor, grozav ce a suferit în grădina Gethsimani, de a asudat sudori de sânge văzând adunate ca într'un pahar toate pedepsele ce trebuie să le sufere pentru toate păcatele lumii. Batjocorit, bătut, silit să-și ducă crucea pe muntele Căpățînii, răstignit pe cruce, lucrul cel mai chinuitor, Domnul își pierde și ultima picătură de sânge, când un ostaș l-a împuns coasta de a mai curs sânge amestecat cu apă.

Profetul Isaia vede această figură a Domnului cu multe sute de ani înainte și astfel descrie pe Isus cel răstignit: „Și n'avea chip nici mărire, și l-am văzut pe el și n'avea chip nici frumusețe. Ci chipul lui necinstit, și mai sfârșit decât al fiilor omenești“. Iar profetul David, când vede suferințele Mântuitorului de pe lemnul crucii, îi pune pe buze următoarele cuvinte: „iară eu sunt vierme și nu om“.

Și acum Isus intră în casă cu atâta putere și strălucire încât nu le vine să creadă apostolilor că este Domnul. Dar învierea lui Isus e adevărul de temelie al credinței no-

stre: apostolii trebuie să o creadă ca să facă și pe alții să o creadă. De aceea Isus se apropie de ei de fiecare, le arată rănile făcute de piroane în mâni și în picioare cum și rana făcută de suliță în coastă. Apoi ca să-i convingă că este în trupul Său și nu este numai spirit, le cere ceva de mâncare, și'n fața lor mănâncă o bucată de pește fript și ceva dintr'un fagur de miere. Aceasta le-a deschis ochii și s'au convins că'n fața lor stă Isus înviat din morți: „Deci s'au bucurat ucenicii văzând pe Domnul“.

Serbări mari la 15 Mai

Deodată cu amintirea marelui adunări a libertății dela 1848, se va comemora anul acesta la Blaj, în ziua de 15 Mai, și vlădicul mucenic INOCHENTIE MICU, dela nașterea căruia s'au împlinit în toamnă 250 de ani.

Răutatea zilelor nu putea fi un motiv pentru a da uitării momente atât de mari ale istoriei noastre. Ci chiar dimpotrivă: dacă evocarea martirului național Inochentie Micu, și a descendenței lui spirituale întrunită pe Câmpul Libertății la 1848, ar fi fost o datorie de pioasă recunoștință în împrejurări fericite, în bezna tragediei de astăzi ea ne aduce raze de lumină călăuzitoare și temeuri de nouă credință în biruința dreptății românești. — Tocmai de aceea, în ciuda tuturor greutăților în deobște cunoscute, serbaraa jubilară din acest an a fost plănuită și pregătită în cadre demne de măreția momentului. Ea va avea caracterul unei adevărate serbări naționale, nu numai prin decretarea ei oficială și prin prezența conducătorilor țării, ci va trebui să-l aibă și prin participarea spontană a fruntașilor neamului românesc din toate părțile. Este cazul să se repete la Blaj adunarea din 1848; pentru a cinsti idealul național integral al vlădicului Inochentie!

Programul serbărilor a fost stabilit în toate amănunțele și cititorii noștri îl vor vedea în numărul viitor al gazetei. În linii mari el cuprinde: o liturghie solemnă în catedrală, o sedință festivă de comemorare în Palatul

Cultural, festival național la Peatra Libertății și în Cimitirul eroilor, iar seara Concert.

Având în vedere greutățile excepționale ce le întâmpină aprovizionarea și incertitudinea în zilele noastre de strâmtorare, doritorii a participa sunt stăruitor rugați a se anunța din bună vreme, cel târziu până la 10 Mai, conducerii serbărilor (Păr. canonic Iuliu Maior), arătând data sosirii și dacă doresc să li se rezerve locuință și loc la masa comună. Ori cine vine neanunțat, va fi, se înțelege, binevenit și cu drag primit; Comitetul organizator însă nu va avea putință să-i fie de folos în nici un chip.

Implorând ajutorul Domnului pentru bună reușită a serbării, rugăm pe toți bunii Români să nu pregete a vesti în cercul lor de cunoștințe evenimentul național ce se apropie, stăruind pentru o participare cât mai numeroasă la solemnitate. — Dumnezeu să ne ajute!

Mângăiere în clipe de restriște. Abia acum, și cu ocoliș, am apucat la o parte din pastorală de începutul Paresimilor acestui an, trimisă de Preasf. Alexandru al Maramureșului fiilor săi sufletești. Reținem după Săptămâna (4. IV. 43) rândurile ce urmează:

[...] „Războiul merge înainte. Nu l-a putut opri, cum bine se știe, nici vremea de iarnă, și dacă semnele nu înșeală, puterea lui va crește de acum și mai mult, luând poate chiar întinderi cu totul nebănuite. O luptă grea cum n'a mai fost alta, o luptă cu adevărat pe viață și pe moarte, s'a încins între neamuri și numai bunul Dumnezeu știe când și cum i-se va pune capăt.

Acest capăt îl așteaptă, cu înfrigurare, o lume întreagă și rugăciuni nesfârșite se îndreaptă spre ceruri, ca vremea încercărilor să fie scurtată și ca pacea ce va veni să fie o pace sfântă și dreaptă, o pace după gândul Celui ce toate le are în mâna sa de Stăpân și Părinte. Rugăciunile, pe cari biserica le-a făcut și le face în toată vremea pentru „pacea a toată lumea“, au astăzi un înțeles mai bogat și, isvorite din adâncuri de mii și milioane de inimi zdrobite, dar încrezătoare

Senin și docil, în fața Atotputernicului, poetul invoacă harul divin, în versuri ca acestea:

Vorbește, Doamne sufletului meu
În clipe de tristețe și singurătate;
Sub cruce sufletu-mi se-abate
Purtând pe umeri-i păcatul greu.

Vorbește, Doamne, cum vorbeai cu 'nvățatei
Cu Marta și Maria din Magdala,
Și lasă să-ți sărut sandala
Păscând alături cu mieluseii.

Mă 'nchin și plâng, mă rog mereu,
Mă chinue enigme multe,
Dar sufletu-mi vrea să te-asculte:
Vorbește, Doamne, sufletului meu!

(Vorbește, Doamne sufletului meu, pag. 9)

Pentru ca să-i mulțumească apoi, pentru tot ce a primit, tot atât de simplu și sărbătoresc:

Îți mulțumesc, o, Doamne, c-ai fost prea bun cu mine
Părinte milostiv! Părinte ocrotitor
Când mă gândesc în urmă, o, Doamne mă 'nflor
Din ce dezastre, Doamne, scăpai numai prin tine!

În templul poeziei sunt cântăreț în strană.
Puteam să fiu un vameș, un fariseu, călău,
Tălharul de pe cruce, puteam să fiu mai rău,
Un Iuda, ce înfige, furis pumnălu 'n rană.

Eu sunt un biet țarcovnic în templul poeziei
Țin isonul lui Dante și-al Domnului Isus
Dar, luat câte-odată de ritmul liturghiei,
Mă 'nalț și cânt în strană cu îngerii de sus.

(Cântărețul către Dumnezeu, pag. 25)

Iar Preacuratei Fecioare îi oferă ce are mai de preț: suferința răbdată în spirit supranatural:

Tu, mama celor care sufăr
Indurerată Maică a Domnului Hristos
Mai albă decât florile de nulfăr
Primește un potir de lacrimi ca prinos
(Regina florilor de nulfăr, pag. 7)

După Dumnezeu, Mântuitorul și Preacurata, acest îndrăgostit de Sf. Francisc, pe cine l-ar mai putea cânta dacă nu pe „Sărăcuțul din Assisi“, căruia îi și închină un ciclu întreg: „Laude“ franciscane, între cari găsim și Cântarea Fratelui Soare de Sf. Francisc, într'o fericită traducere.

Ultimul ciclu al acestui volum (împărțit în 3 cicluri: Magnificat, „Laude“ franciscane, Ode medievale) cuprinzând un mănunchiu de poeme în cari sunt cântate cele mai reprezentative figuri ale Evului Mediu: Dante, Sandro Botticelli, Sfântul Bonaventura, Beato Angelico, Petrarca, Michelangelo, Savonarola și San Francesco.

Valoarea pur artistică a poemelor din volumul acesta, fără îndoială, nu e mare; însă evlavia, duiosia și curățenia care emană din ele, le fac să fie înălțătoare și plăcute ca un cer senin și albastru de primăvară, captivându-te prin simplitatea și frăgezimea expresiilor. — Iată de exemplu, cum își exprimă poetul ultima lui dorință la cea de-a doua venire a Mântuitorului:

În ziua mare de apoi
Cu toții înainte-l să ieșim
Când va intra în noul Ierusalim
Și dintre toți, o, Doamne, să-mi dai marea cinstire:
Să duc eu de căpăstru asinul la venire“.

(Mulțumire lui Dumnezeu, pag. 76)

Tipărit în format 8° la editura „Vremea“, volumul are 132 pagini și se bucură de o frumoasă ținută tehnică.

Petru Anca

JACQUES D'ARNOUX: Les sept colonnes de l'heroisme. (Paris, Librairie Plon, în 8°, 558 p).

Plecând dela principiul: Mai bine mai târziu decât niciodată, prezentăm acum o carte tipărită în 1940, o carte de căpătâi, totdeauna de recomandat tuturor. Se vorbește foarte mult despre eroism în toate domeniile. Termenul de erou e cât se poate de răspândit. Literatura vorbește mereu de eroi. Despre eroi vorbesc și filosofil. Plecând dela această constatare Jacques d'ArnoUX se ocupă de problema eroismului și cu o perspicacitate rar întâlnită analizează elementele eroului. Se ocupă mai întâi de eroii prezentați de diverși autori. În grădinile lui Lucifer întâlnește printre ruine pe Nietzsche, teoreticianul supraomului, în cumplită suferință. El pusese în gura lui Zaratustra cuvintele: Dumnezeu era cea mai mare blasfemie, dar Dumnezeu e mort și cu el au murit blas-

intr'un viitor mai frumos și mai bun al neamului omenesc, ele bat la poarta cerului cu atâta putere, încât nu se poate ca ele să nu aibă acolo ascultare.

Iar dacă este așa — și nu-i desigur nimeni între noi care să fie de altă părere —, cum se face totuși că războiul continuă și că grozăviile lui de pe fronturi, cu toate neplăcerile și lipsurile celor de acasă, amenință să devină tot mai mari și tot mai greu de purtat!? Să ne fi uitat Dumnezeu, ori să i-se împietrit inima, pe care o știam plină de iubire și de milă față de „fiii oamenilor”!? Rugăciunile atâtor soții și mame, atâtea sfinte taine primite cu vrednicie de părinți și de copii, atâtea jertfe de sânge și atâtea dureri care le copleșesc pe acestea și, în sfârșit — ca să nu mai pomenim altele —, sângele dumnezeesc care se varsă mereu, jertfă de ispășire, pe mii și mii altare creștine, să nu aibă destulă putere pentru a birui cetatea vrășmașului!?

Exerciții spirituale la Brad-Hunedoara. În zilele de 25—28 Martie 1943, mica parohie unită din Brad a adunat credincioșii săi în jurul sfântului Petru, smulgându-i din toropeala și grijele de toate zilele, pentru a le oferi minunatul prilej de refacere sufletească. — Și mi-a fost dat să văd și să simt în aceste zile de strălucire creștină, cea mai însuflețită și impresionantă manifestare spirituală. La apelul părintelui Pop Gavrilă, parohul din Brad, biserica noastră a rămas neîncăpătoare pentru ascultătorii celor mai frumoase predici rostite de Dl. Prof. I. Matei dela Liceul de Fete din Beiuș. — Înalta valoare științifică, religioasă și calitățile oratorice a Prof. Matei, au impresionat în așa măsură ascultătorii, încât lumea însuflețită, ca un singur om s'a apropiat, cu cea mai profundă convingere, pentru a primi trupul și sângele Mântuitorului. (E. D.)

Misiuni populare la Pui (eparhia Lugojului) au avut loc în zilele de 15—18 April c. Le-a ținut p. Ștefan Bălan, canonic. De Sf. Taine s'au apropiat 350 de credincioși. Cu ascultarea spovedaniilor s'au ostenit și frații preoți: I. Miha-Galați, Iosif Baciu-Baru Mare și Nicolae Stoica, preotul local. — Lăudat să fie Domnul pentru toate!

Iubirea și lumina

— Două daruri minunate ale cerului făcute muritorilor —

de Dr. Lucian Turdeanu

Iubirea, schintee divină, este începutul și *temelia adevăratei vieți*. Numai o viață întemeiată pe iubire are un rost, are o temelie, este o viață adevărată.

Puțini sunt aceia cari își clădesc viața pe temelia iubirei, cari merg pe dăra de lumină ce a venit în lume; motivul este că, oamenii iubesc mai mult întunerecul decât lumina, faptele lor fiind rele. „Căci tot cel ce face răul, urește lumina, și nu vine la lumină ca să nu se vădească faptele lui. Iar cel ce face adevărul, merge spre lumină, ca să se arate faptele lui, pentru că în Dumnezeu sunt lucrute“.

La temelia mântuirii neamului omenesc se situează *iubirea lui Dumnezeu*:

„Căci așa a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul său unul născut l-a dat, ca tot cel ce crede în el să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (Io. III-16). „Cel ce crede în Fiul are viața veșnică“ (Io. III-36).

Sf. Evanghelist Ioan își începe Evanghelia arătând că Fiul lui Dumnezeu Isus, Cuvântul, era dintru început la Dumnezeu, a creat lumea și s'a întrupat. Citez mai jos începutul acestei evanghelii, ce se citește în bisericile noastre în ziua 1-a de Paști, și care ne-a picurat în sufletele noastre, odată cu fiorul primăverii și al renașterii, parfumul credinței și a luminei venite din ceruri.

„Întru început era Cuvântul... Toate printr'ânsul s'au făcut... În dânsul viața era și viața era lumina oamenilor. Și lumina în întunerec luminează, și întunerecul nu o a cuprins.“

„În lume era, și lumea printr'ânsul s'a făcut, și lumea pe dânsul nu l-a cunoscut.“

Intr'ale sale a venit și ai săi pe dânsul nu l-au primit. Iar la câți l-au primit, le-a dat putere să fie fii ai lui Dumnezeu, celor ce cred în numele lui.

„Și Cuvântul trup s'a făcut și s'a sălășluit între noi, plin de dar și de adevăr“.

Ce limpede se arată în aceste rânduri întruparea lui Dumnezeu Cuvântul, și puterea pe care a dat-o, celor ce cred în El, de a deveni fiii lui Dumnezeu, înzestrarea lor cu har dumnezeiesc, cu grația divină.

Darul și adevărul au fost aduse în lume prin Isus Hristos.

Isus a spus cu drept cuvânt: „Eu sunt lumina lumii: cel ce vine după mine, nu va umbla în întunerec, ci va avea lumina vieții“ (Ioan VIII 12). „Cât sunt în lume lumină sunt lumii“ (Ioan IX-5).

Spiritul lui Isus este luminos. Din el radiază lumina în toate sensurile. Este de o înălțime, de o adâncime și de o măreție sublimă.

El ne ridică pe cele mai *sublime culmi*, acolo unde spiritul său se simte acasă.

„Il vedem, spune Bossuet în Histoire universelle, încărcat de secretele lui Dumnezeu; dar se vede că nu e uimit de ele, vorbește de ele în mod firesc, ca și când s'a născut în aceste secrete și în această mărire“.

Spiritul lui Isus pătrunde în cutele cele mai ascunse ale inimilor, ba chiar și în destinele popoarelor. E de o *adâncime* dumnezeiască.

Fiecare cuvânt a lui Isus este spirit și viață. Ele rodesc în viitor.

Cât timp a trăit Isus pe pământ, a semănat pretutindeni *iubirea sa*.

Isus a iubit cu toată puterea inimei sale pe toți. „Care ființă, se întreabă Mgr. Bougaud, s'a putut găsi sau prea josnică pentru această inimă atât de aleasă, sau prea mare pentru această inimă prea umilită, ori prea mică pentru această inimă sublimă?“. „Ni se pare chiar că inimei lui nu-i ajunge acest noian și prindem în cuvintele lui, în rugăciunile lui, avânturi de iubire, cu care el îmbrățișează toate ființele și chiar lumi, pe care noi nici nu le cunoaștem“ 1).

Pe lângă faptul că iubirea lui Isus îmbrățișează pe toți, pe când a omului se mărginește la câteva ființe, ea *poate să ajute* pe cei asupra cărora se refrânge, în timp ce, cum spune foarte bine Pascal: „Cea mai mare slăbiciune a omului este că el poate prea puțin pentru aceia pe care îi iubește“.

Cu câtă autoritate a putut spune Isus următoarele: „Veniți la mine toți cei osteniți și însărcinați, și eu vă voi odihni“: sau „pace vă las, pacea mea v'o dau: nu v'o dau cum o dă lumea“; sau „Cel ce va bea din apa pe care i-o voi da eu, nu va înseta în veac“.

Isus iubește pe toți cu o iubire, care poate totul pentru fericirea și binele ființelor iubite: odihnește pe cei osteniți, picură pace în suflete, mângăie, binecuvântă, mântuiește, vindecă și chiar învie din morți.

Isus iubește *pe fiecare în parte*: „Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun sufletul și-l pune pentru oi. Eu sunt păstorul

1) Mgr. Bougaud: „Isus Hristos“, traducere de

emătorii. — Să nu se uite că a murit nebun. Guy de Pourtalés ne spune că în ultimii ani Nietzsche opria trecătorii pe stradă și le spunea că el e Dumnezeu. Se ocupă apoi de Eroii lui Carlyle (tradusă în românește de C. Antoniadă). După Carlyle galeria eroilor o formează oameni prin excelență veridici, cari stau în legătură cu faptul divin al universului și cu realitatea crudă. Nici între aceștia nu găsește autorul nostru tipul eroului căutat. Printre eroii lui Carlyle sunt și Dante și Shakespeare. Dante a fost terțiar franciscan. Despre Shakespeare spune că a murit *catolic*. În testamentul său citim: „Recomand sufletul meu Dumnezeului creator, sperând și sperând cu convingere că numai prin meritele lui Isus Hristos Mântuitorul voi fi admis să particip la viața nemuritoare“. — William Filmon scrie în 1668 în cartea sa: Amintiri despre Shakespeare, că „a murit *papist*“ — (a murit în 1616). Analizează și conceptul de erou după concepția stoică, dar nu poate fi nimeni satisfăcut de un eroism care recomandă sinucidere și pasivitate. Emerson a prezentat o galerie de eroi formată din — Swedenborg sau misticul, Montaigne sau scepticul, Shakespeare sau poetul, Goethe sau scriitorul, Napoleon sau omul universului. Templul înălțat de Emerson are și multe aspecte întunecate. Autorul nostru scrie cu avânt liric despre eroii luptători, vorbind — cum e și natural — despre eroii francezi.

Templul cel mai măreț, mereu scaldat în aureolă de raze și soare este tem-

plul eroilor creștini. Eroul creștin este eroul pur, eroul prin excelență. În azurul credinței vede pe Sfinții: Augustin, Bernard, Toma de Aquino, Ecaterina de Siena, Angelo de Foligno. În smaraldul speranței: Sfintele Terezia de Lisieux, Cecilia, Ghertruda, Sfântul Don Bosco. În focul însănăgerat al forței: Sfinții Ioan Botezătorul, Vincențiu Ferrier. Jean-Marie Vianney, Ignățiu de Loyola, Benedict Iosif Labre, Sfânta Jeanne d'Arc. În aurul iubirii strălucesc: Sfintele Terezia de Lisieux, Terezia d'Avila, Madelaine de Pazzi, Sfinții Francisc de Sales, Francisc Xavier, Francisc de Assisi, Dominic, Pavel. Strălucesc în templul de smarald al sfințeniei creștine, a eroismului pur, încununat de roua grației divine nenumărate figuri. — „Frumos este Dumnezeu întru sfinții săi,“ spune un text al cărților rituale. Templul măreț al eroismului e clădit pe șapte colonade. În Proverbe (IX, 1—2) citim: „Înțelepciunea și-a înălțat o casă. E zidită pe șapte colonade“. — După Jaques D'Arnoux cele șapte colonade sunt: 1. Inteligența; 2. Entuziasmul; 3. Memoria; 4. Voința; 5. Jertfa; 6. Mânia; 7. Grația.

Analizează fiecare din aceste elemente înălțând un imn de preamărire eroicului. Deși e mare, cartea se citește foarte repede. Stilul mistic al autorului te face să nu vezi o povară în mulțimea paginilor. În vremuri de eroism o carte despre colonadele eroismului este o lectură de mare actualitate.

Iosif E. Naghlu

cel bun; și le cunosc pe ale mele, și mă cunosc ale mele" (Ioan X-14).

Isus distinge pe fiecare în parte, se adresează fiecăruia personal: pe Zahau îl cheamă să se coboare din smochin, spunându-i că azi va fi în casa lui; lui Natanael îi spune că l-a văzut înainte de a-l chema la el Filip, când era sub smochin.

Privirea lui Isus urmărește pe fiecare, cunoaște toate calitățile și defectele, și-l iubește pe fiecare, individual.

Isus ne însoțește pe drumul vieții, întocmai cum însoțea pe cei doi ucenici, ce mergeau spre Emaus, în ziua învierii. Ne explică și nouă rostul suferinței, cum le explica și lor, ne dă puterea și curajul să le suportăm și ne mângâie. Și când auzim mângâierea din partea Mântuitorului cu mâinile și inima străpunsă, aceea este pentru noi ca un balsam, și are autoritatea, pentru că vine din partea lui Hristos ce suferise.

Ce frumos descrie Francois Mauriac drumul spre Emaus: „Care din noi nu cunoaște casa dela Emaus? Cine n'a mers pe acest drum, într'o seară când totul părea pierdut? Isus murise în noi. Ni-l luase: lumea, filozofii și învățații, poftele noastre. Pentru noi Isus nu mai era pe pământ. Mergeam pe un drum și cineva mergea alături de noi. Eram singuri și totuși nu eram singuri. Era în amurg: „Rămâi cu noi căci este seară. Ziua e spre sfârșite, viața trece, copilăria pare mai îndepărtată decât începutul lumii; și din tinerețea risipită nu mai auzim decât ultimul foșnet al frunzelor smulse și purtate de vânt“.

Isus călătorește cu noi. Dacă aruncăm o privire îndărăt, asupra vieții noastre, remarcăm și aici și acolo, ajutorul, prezența lui Isus. Dar mai ales ochii noștri se deschid la frângerea pâinei, ni se luminează rosturile acestei vieți, rosturile suferinței noastre.

Când avem conștiința acestei călătorii comune, când simțim puternic alături de noi prezența dragostei lui Isus, ce ușoară ni se pare viața, câtă lumină se revarsă asupra noastră, ce puternici suntem.

Isus nu numai că ne arată legătura între iubire și suferință, iubirea dusă până la dăruirea vieții, ci și realizează această iubire până la jertfă. Jertfa este însăși cununa iubirei, este confirmarea iubirei. Tot calvarul lui Isus își are izvorul în iubirea sa față de oameni:

„Aceasta este porunca mea, ca să vă iubiți unul pe altul, precum v'am iubit eu pe voi. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca să-și pună cineva sufletul pentru prietenii săi“.

Isus ne iubește pe fiecare din noi, ne însoțește pe drumul vieții, ne cunoaște toate dorințele și aspirațiile noastre, ne ajută, dă rost vieții noastre, nu cunoaște nici o limită în dragostea sa, merge până la jertfa supremă, răstignirea pe cruce pentru mântuirea noastră.

La fel, ne vrea și pe noi, în dragostea noastră să nu fim economii, să iubim cu toată tăria inimii noastre. Această iubire să o punem pe primul plan. În fața ei să pălească chiar iubirea pentru ființele cele mai dragi din lumea aceasta:

„Celce iubește pe tatăl sau pe mamă mai mult decât pe mine, nu este vrednic de mine; și cel ce iubește pe fiu sau pe fată mai mult decât pe mine, nu este vrednic de mine. Și cel ce nu-și ia crucea și nu vine după mine, nu este vrednic de mine“. (M X 37-39).

Dela uceniciei lui cere încă și mai mult: iubirea lor față de ființele dragi de pe pământ nu numai să pălească, să fie mică în comparație cu iubirea față de Isus, ci chiar să pară ca o ură.

„Oricine vine la mine, și nu urăște pe tatăl său, și pe mama sa, și femeia și fii și frații și surorile, încă și sufletul său: nu poate fi ucenicul meu“. (Luca XIV 26).

Prin această cerință Isus schimbă firea noastră. La fel o schimbă și atunci când cere ca să iubim pe dușmanii noștri. Câtă demnitate, superioritate, măreție și bunătate radiază din sufletul aceluia ce are tăria să iubească pe dușmanii săi.

Iubirea e începutul iertării păcatelor: „I se iartă multe păcate, căci mult a iubit“, dar poate fi și o consecință a iertării păcatelor: „Iar cui i se iartă multe, mult iubește“.

Dintre cele 3 virtuți: credința, nădejdea și dragostea, spune Sf. Apostol Pavel: „mai mare este dragostea“. Dacă am poseda toată știința și n'am avea dragoste, n'am însemna nimica; și de am grăi limbile omenești și îngerești, și n'am avea dragoste, cuvintele ne-ar fi ca o aramă sunătoare. Nici o faptă fără dragoste nu are valoare.

„Dragostea îndelung rabdă, se milostivește, dragostea nu pismuește, dragostea nu se îndărătnicește, nu se trufește, nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se întărită, nu gândește răul, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr: toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă“.

Isus a adus din ceruri iubirea, însăși lumina vieții, și a transformat astfel sufletul într'un cristal, ce reflectează frumoase virtuți.

Isus ne-a plăsmuit din nou din iubire, a îndreptat rosturile vieții noastre, ne-a ridicat din întunecare la lumină, din lăncezeală și anonimată la sfințenie.

Odată cu învierea lui Isus, care a adus dragostea pe pământ, renaște întreaga natură, se deșteaptă la viață: câmpul se îmbracă cu flori, pădurile răsună de cântece de păsări, iar izvoarele în unduirea line murmură prin crânguri.

Astăzi această armonie a naturii este turburată de bubuituri de tunuri, de lupte groaznice, ce s'au încins pe toată suprafața pământului.

Dar va veni o vreme când glasurile de clopote, ce vor vesti învierea lui Hristos, vor birui zgomotul infernal al războiului, aducând pacea în suflete, și vor picura iar stropi din roua iubirii venite din ceruri.

Dr. Lucian Turdeanu

Discuții catehetice

(3)

5) O scuză reală, cu care încearcă unii păstori de suflete a-și justifica lipsa progresului în cateheză este faptul trist, că copiii nu merg la școală. Frecvența e slabă de tot. Părinții nu îi lasă. Li trimit cu vitele până cade zăpada, iar primăvara cât ce dă colțu ierbii. Nici iarna nu cercetează regulat școala. Absentează mulți. Cei mai mulți. „Că nu îi pot duce în spate; nu îi pot sili; n'au ce face“. Și alte asemenea motive dureroase se aud din gura alor foarte mulți preoți.

Scuza corespunde realității. Fapt este că frecvența școlară este foarte slabă în multe părți. Dureros este, că mulți români nu cunosc rostul școlii, nu sunt conștienți de folosul instrucției și educației pe care o dă școala. Dar și contra acestei slăbiciuni a neamului trebuie luptat. Ea poate fi înlăturată prin luminare cu zel, stăruință, trudă îndelungată.

Iată cum porcede adevăratul preot: La încheierea anului școlar, preotul va fi prezent. Va arăta credincioșilor roadele învățării.

Le va spune cum au venit copiii pători la școală la începutul anului școlar unii fără a ști nici să vorbească bine, nici să salute, fără a ști o rugăciune, fără a avea cunoștință de Dumnezeu, lipsiți de scrisul și cetitul, socotitului. Iată că câteva luni cum s'au luminat, deșteptat, bogățit cu cunoștințe de tot felul. Cum a se ruga, a cânta. Câte poezii frumoase spun. Cum scriu de frumos. Ce minunat tesc. Invită apoi pe toți să mulțumească Dumnezeu pentru ajutorul dat în anul școlar. Spre acest scop îi roagă să-l urmeze atenție și evlavie la slujba „Te Deum“ pe care o săvârșește îndată, cu toată pietatea și căldura cuvenită. Leagă de inimă rinților să grijească răsadul plantat de Dumnezeu în sufletul copiilor, să îi supravegheze și cumva să îi scandalizeze prin ceva, iar toamnă din nou să îi trimită la școală, să s'au convins că atâtea lucruri frumoase, și folositoare învață!...

Peste vară preotul se interesează de purtarea copiilor, îi supraveghează la biserică dându-le celor mari să cetească Tatăl nostru, Fericirile, Credeul, Apostolul.

Îndată după încheierea anului școlar conțelegere cu învățătorul, examinează rezultatul școlar al anului încheiat. Constatare ar mai fi trebuit făcut. Piedecile cari au venit, cum să se delature. Vor căuta mijlocuri noi pentru ca rezultatul viitor să fie și îmbucurător.

Cât ce s'a făcut de către învățătorul școlii, censământul celor obligați la școală, preotul va confrunța cu matricula și cu foaia mliară din parohie, ca nimeni să nu rămână fără a se bucura de roadele școlii.

Înainte de începerea anului școlar puțin cu o săptămână, în predica de Duminică va vorbi iar despre rostul și folosul școlii. Va aduce noi dovezi despre binefacerile aduse omului de învățătură. Va îndemna pe părinți să pregătească pe copii pentru școală. Va ceta chiar tabloul celor obligați la școală. Copiii le leagă de suflet să meargă la școală. Comunică că în cutare zi va sărbători Sf. Liturghie pentru școlari, dascăli și părinți. Roagă să asiste și ei. La aceasta liturghie prin cuvinte bine gândite și frumos spus arată iar binefacerile culturii pe care o dă școala.

În ziua începerii învățământului, preotul va fi cel dintâi la școală. Va face sfestăniță și va citi „Veni Sancte“. Din nou vorbește despre binefacerile școlii pe care ni-l aduce învățătura. Îndeamnă la frecvența cursurilor. Dă povețe copiilor, părinților și roagă corpul didactic să pună în aplicare flet, să trudească a forma caractere. Va vorbi apoi de vorbă cu toți elevii, deosebi cu cei care au venit la școală, unde e așa de frumos să vină regulat. Imposibil, ca purcele să nu se încălzească puțin pe lângă școală, să nu se încălzească părinții și copiii pentru școală; să nu îi priceapă roadele și să nu o îmbrățișeze. Natural că astfel se poate face celce însuși iubește școala. După școală, bue apoi continuată 5-10 și chiar mai mult timp, ani, și rezultatul se va vedea.

În decursul anului școlar, dacă preotul vede, că totuși sunt unii părinți renitenți, că sunt copii cari lipsesc dela școală personal să ia contact cu ei. Să cerce a afla motivul renitenței, și cu mare prudență și cu căldură și convingere să îi lumineze și îndemne la urmarea școlii.

Și în biserică, în decursul anului școlar va vorbi în predici poporului despre binefacerile pe care ni-l aduce învățătura. De ex. la Nov.: Intrarea Preacuratei în școala dela Ierusalim; 30 Ian. Cei trei sfinți, cari au ajut

să fie numiți unul *Gură de Aur*, altul *Mare*, al treilea *teolog* chiar în urma învățării lor. Și alte prilejuri de îndemn a căuta învățătura va afla inima iubitoare a adevăratului catehet. Așa purceând an de an, păstorii de suflute vor ajunge sigur la rezultatul de-a avea frecvență sută la sută.

Se mai aud iarăși din gura unor cateheți vorbe ca aceste: mi-am făcut datoria; nu sunt dator mai mult, treaba lor că sunt niște ticăloși; sunt săraci mulți, nu au haine mici încălțăminte, de aceea nu vin; sunt mulți țigani; eu nu îi pot ajuta...

Mult adevăr se cuprinde în acest fel de tănguiri. Dar nu e permis să se audă din gura preotului și mai ales nu vorba: *Treaba lor, Nu sunt dator, mai mult să fac, Eu nu pot ajuta*. Nu e permis, pentru că nu conțin adevărul. Pentru că ești dator să faci, și îi poți și ajuta.

Este fapt că mulți școlari nu pot veni la școală fiindcă n'au haine, încălțăminte. Unii chiar nu au ce mânca, n'au pâinea de toate zilele.

Aici are preotul de a ajuta, și aici trebuie să conlucre cu *Reuniunea de femei*, cu *Agru*, cu ajutorul cărora trebuie să ajute, nu deodată, nu de tot, ci pe încetul, cu stăruință, cu zel și mai ales prin ajutorul lui Dumnezeu care spune limpede: *„Nu aveți pentru că nu cereți! Cereți și veți căpăta!... Aceste vorbe noi preoții trebuie să le punem în practică și nimic nu ne va fi cu neputință!*

Cunosc o parohie în care, introducându-se serbarea grâului, se colecta anual 70-80 feldere de grâu pentru săraci, cât s'ar putea colecta și porumb și must, dacă s'ar introduce și serbarea porumbului, a culesului de vii. Din aceste colecte se pot îmbrăca, încălța și hrăni copiii școlari cu adevărat săraci. Cantina școlară trebuie îmbrățișată și așutată în locul prim de către preot, Reuniunea de femei, Agru. (Va urma)

Un protopop mai bătrân

Cronica pedagogică

— Școala care caută elevi —

O cameră de agricultură, plină de râvnă și nelipsită de fonduri, la sugestia mai înalte, a făcut planul unei școli de agricultură, în anul căreia elevii să fie tratați ca ucenici în meseria agricolă. Prospectul de înființare asigură viitorilor ucenici gratuit întreaga întreținere. Inșă, cu toate înlesnirile și cu toate premiile, ce le pune prospectul în vedere, nu s'au găsit amatori.

Dacă prospectul arăta perspectiva unor certificate, în baza cărora absolvenții erau numiți, să zicem, agenți agricoli cu salariu, fără îndoială lucrurile ar fi luat altă întorsătură. Solicitanții s'ar fi îmbulzit cu sutele și gata să ofere taxe pe lângă întreținerea din traista proprie.

În toată această schimbare de atitudine din partea preopinienților, nu e nimic neobișnuit. Ei știu și așa s'au pomenit că școala e făcută de aceea, ca să-l ia pe copil dela brazdă și să-l salteze către avantajii. Iată, că acum vine, deodată, o școală, care nu mai eliberează diplome ci un brevet de practică meseriei strămoșești. O școală care amăgește lumea cu gratuități, o școală fără preț, fiindcă se ia dela plug și tot la plug te întoarce. Așa școală n'are rațiunea de a fi, căci plugul și coasa le poate mânui muncitorul și fără școală. Ba, încă absolventul e ridicul în fața consătenilor săi, pentru că a umblat la școală și tot în opinci după plug a rămas.

Școala sâtească mai are rațiunea de a fi, fiindcă din ea iese copilul cu „oțără de în-sămănătură“, dar ucenic la plug este născut copilul de mamă-sa.

Această falsă și păgubitoare concepție a luat naștere dintr'un echivoc, isvorit din scopul nemărturisit pentru care este susținută școala, anume: *pregătirea de elite*. Cum elitele sunt împreunate cu avantajii, este de tot natural ca toată lumea, dar absolut toată, vrea să fie înșiruită în rândurile elitelor și oricine scrășnește din dinți, când pentru vre-o meteahnă a fost alungat dela școală ori nici n'a ajuns la ea. Astfel se crede condamnat la o muncă, dacă nu blestemată, în orice caz inferioară, cel ce scoate produse naturale ori fabricate necesare vieții și de aici aversiunea către școala de ucenici agricoli.

Dar, și școala face greșeli la pregătirea elitelor; lumea nemulțumită o simte prin instinct. Școala caută printre copii elevi cu aptitudini pentru specialități. Deci, nu copilul e servit ci specialitățile, împotriva tuturor legilor psihologice. Și de, specialitățile nu cer cine știe ce aptitudini grozave, cer memorie, și nu o memorie inteligibilă, ci o memorie; reproductivă a celor auzite sau văzute. Istoria pedagogiei citează multe cazuri de elevi, care s'au dovedit genii în viață, iar dela școală, dacă le-a lipsit memoria reproductivă, au fost alungați. Școala nu știe ce să facă cu cele mai strălucite aptitudini, care se dezvoltă natural, afară de sub influența școlii.

Odată tot vor cădea specialitățile. În educație, repet: în educație, știința nu e scop. — Știința e o colaboratoare a educatorului și a copilului. În educație nu se caută printre copii aptitudini pentru geografie, pentru matematici, ci întors, geografia și matematica vin să desvolte aptitudinile, ce natura le-a stors, la naștere, dintr'un burete misterios.

Aptitudinile sunt esența divină din om. Vieața omului este dată ca să-și exercite aptitudinile. Cum totul în natură se diferențiază, așa și oamenii se nasc cu aptitudini mult diferite. Orișicine e împăcat cu lumea aceasta, când constată că elitele mari și mici, sunt dela Dumnezeu pentru preamărirea Lui. O pace socială e întronată, fie care își vede de munca sa, după aptitudinea sa, care numai e contestată, ci îngrijită și dezvoltată.

Dumnezeu n'a creiat făpturi fără aptitudini.

Atunci, când școala va pregăti elite după aptitudini, și școala de ucenici agricoli își va găsi elevii, căci și dintre ei vor răsări elite cu vază în țara asta, *elite agricole*.

Toma Cocișiu

Știri mărunte

Dorind tubțiilor noștri colaboratori, prieteni și cititori bucuria sfântă a învierii sufletului, le zicem tuturor — nesdruncinați în credința vieții și dreptății — HRISTOS A INVIAT!

Personale. Ven. Ordinariat al Lugojului a făcut mai nou următoarele numiri: pâr *Alexandru Sigarteu* la Isgariu; pâr. *Ioan Bele* la Caransebeș; pâr. *Ioan Mateiu* la Valealungă; pâr. *Viorel Oțel* la Lunca Cernii de jos.

Exerciții spirituale pentru mireni. Din 11-16 Aprilie c. pâr. *Dr. Aurel Leluțiu*, prof. de religie, a ținut în catedrala din Blaj *exerciții spirituale* cu lumea mirenească, vorbind despre: *Hristos și vieața noastră*. A luat parte la ele lume multă și aleasă, ascultând cu drag cuvântul mântuirii.

Locale. Duminica viitoare, a sf. Toma, va predica în catedrală pâr. *Ioan Popa*, profesor de religie, despre: *Cumințarea zilnică, săptămânală, lunară (prima Vineri din lună) și anuală*.

— Serviciile divine din *Joia Patimilor* s'au deslășurat anul acesta, în catedrala Blajului, cu solemnitate deosebită. Popor mult a asistat dimineața la Liturghia solemnă a Cinei de taină, la sfârșitul căreia, imitând exemplul Mântuitorului, I. P. S. *Valeriu Traian* a săvârșit, totdeauna impresionant ceremonial al „spălării picioarelor“, apostolii fiind reprezentați prin 12 clerici. — Slujba de seara a lăsat impresii profunde. Corul Academiei de teologie, condus de Pâr. prof. *I. Florea*, a cântat cu mult suflet puternica compoziție muzicală a maestrului *Hubic*, arta căruia ne-a făcut să pătrundem mai adânc în grandoarea dramei Calvarului. Autorul și executorii acestei mari creațiuni de artă merită toată recunoștința.

— Exercițiile spirituale cu clerul gremial le-a ținut pâr. *Ioan Miclea*, profesor de religie. În fruntea participanților a fost însuși I. P. S. *Valeriu Traian*, administratorul apostolic al arhidiecezei de Alba-Iulia și Făgăraș.

Gest regal. Principele moștenitor Umberto al Italiei, după cum scriu gazetele italiene, a pus o mare parte a palatului său din Neapole la dispoziția victimelor atacurilor aeriene. Crucea Roșie Italiană va și prelua zilele aceste dania princiară.

Examenle de bacalaureat teoretic. Privitor la aceste examene Ministerul de resort a comunicat următoarele: 1. Simplificarea bacalaureatului prin suprimarea unor probe și a unor materii ce erau în programul examenului, nu trebuie să însemne o superficializare a lui. 2. Controlul la materiile rămase spre examinare, va trebui făcut cu toată severitatea, insistându-se mai îndelung ca înainte pentru convingerea deplină a examinatorului, și pentru liniștea examenatului. 3. La filosofie, absolvenții din anul acesta vor fi interogați și din sociologie, pe lângă psihologie și logică. Sociologia va ține locul dreptului constituțional din vechiul program, suprimat temporar din materiile bacalaureatului, din cauză că această disciplină nu a ajuns momentan la cristalizări și instituții definitive.

Călătoriile pe C. F. R. fără autorizație. Ministerul de interne, la cererea Direcțiunii Generale a C. F. R. și în vederea sărbătorilor Sf. Paști, a dispus suspendarea autorizațiilor de călătorie, începând cu 22 Aprilie și până la 2 Maiu c. inclusiv. Ceeace s'a și adus la cunoștința generală, — Evreii rămân sub regimul de mai înainte.

Descoperire arheologică. După o știre din Berlin, arheologi germani, sub conducerea prof. *Schneider*, au dat, cu prilejul ultimelor săpături făcute la Istanbul, de o biserică ce datează din primele ceasuri ale creștinismului. Zidurile acestui străvechi lăcaș creștin de închinare sunt acoperite de inscripții în limba greacă. Săpăturile, pe cum se anunță de agenția „Rador“, sunt aproape terminate.

Calendarul „Ardealului“, obținând convenita autorizație de apariție, a ieșit de sub tipar și se află de vânzare la depozitari și la administrația ziarului „ARDEALUL“ str. Dionisie No. 65. Prețul unui exemplar este Lei 200. — La cerere se trimite contra ramburs.

Telefonul „Unirii“

N. Costea București. Am primit 2000 lei în contul abonamentului. Vă mulțumim din toată inima pentru suprasolvire.

Dr. Șerban Aiud. Am primit 1000 lei în contul abonamentului. Vă mulțumim pentru suprasolvire.

Ing. E. Paul Petroșeni. Am primit 1000 lei în contul abonamentului. Primiți sincere mulțumiri pentru suprasolvire.

Pr. Șandru Constanta. Primiți sincere mulțumiri pentru suma de 1000 lei, ce ne-ați trimis pentru susținerea gazetei noastre.

V. Hoza Sibiu. Primiți călduroase mulțumite pentru suma de 1000 lei ce ne-ați trimis pentru susținerea gazetei noastre.

A. Hulea Galda de Jos. Am primit 750 lei în contul abonamentului. Vă mulțumim pentru suprasolvire.

Am primit abonament de susținere și exprimăm călduroase mulțumite. I. Husti Sibiu 500 lei. E. Pop Petroșani, 500 lei; Dr. E. Pantea Reșița 500 lei, Dr. V. Pocol Deva 500 lei, Șt. Bălcu Lușoaj 500 lei.

Dr. V. Fodor Aiud. Prin Păr. Protopop am primit 500 lei ca suprasolvire. Primiți călduroase mulțumite.

Ing. I. Isaicu Certejul de sus. Am primit 500 lei în contul abonamentului pe 1943. Vă mulțumim pentru suprasolvire.

Am primit abonamentul pe 1943. Ing. Rațiu, Brașov; Varna, Dumbrăveni; Leluțiu, Arad; S. Popoviciu, Petroșeni; I. Ploscariu Lugoj; „Casina Română” Orăștie; I. Mareș, Turda (pe 1/2 an).

Am primit abonamentul pe 1942: A. Cadariu, Reșița; Adv. Micu Lipova (și pe 1941); Dr. Pop, Deva; Dr. O. Micu Făgăraș (și pe 1940-1941); I. Georgescu Săcădate (și pe 1941); I. Mareș Turda; V. Meseșan Dumbrăveni.

Oficiul parohial, Băița. Am primit 950 lei, abonament pe 1940-1943.

Oficiul parohial Lonea. Am primit 1050, abonament pe 1938-1942.

L. Teglaș Timișoara. Am primit 650 lei, abonament pe 1940-1942.

Oficiul parohial Semlac. Am primit 1000 lei. Abonamentul achitat până la 28. II. 1943.

V. Băcală, Greoni. Am primit 1200 lei, abonament pe 1939-1943.

Dr. Folea Târnăveni. Confirmăm primirea abonamentului pe 1942 și 1943.

C. Moraru, Brașov. Am primit 550 lei, abonament pe 1942 și 1943.

Am primit abonamentul pe 1942-1943: Gârbea, Sibiu; Silaghi, Făgăraș; N. Mărginean, Târnăveni; A. Cosma, Timișoara (și pe 1941).

Oficiul parohial Jimbolia. Primit 600 lei, achitat până la 30. VI. 1943.

Pr. Varga Focșani. Chităm primirea sumei de lei 500, achitat până la 31. XII. 1943.

Lupu, Deva. Am primit 300 lei, în contul abonamentului pe 1941-1942.

„Fabrica de sticlă Ardeleana” S. A. R. București

CONVOCARE

Domnii acționari ai societății „Fabrica de sticlă Ardeleana” S. A. R. sunt convocați în adunarea generală ordinară, care va avea loc în ziua de 19 Maiu 1943 ora 10 a. m. la sediul administrativ din Târnăveni.

ORDINEA DE ZI:

1. Raportul Consiliului de Administrație.
2. Raportul cenzorilor.
3. Aprobarea bilanțului și contului de profit și pierdere încheiate pe ziua de 31 Decembrie 1942 și descărcarea Consiliului de Administrație, Comitetului de Direcție și Comitetului de Cenzori, pentru gestiunea lor pe anul 1942.
4. Repartizarea beneficiului.
5. Ratificarea cooptării în Consiliul de Administrație a d-lor: Excelența Sa dl Ambasador José Felix de Lequerica și dl Valentin Georgescu.
6. Alegerea Comitetului de Cenzori pe exercițiul 1943 și fixarea retribuțiunii cenzorilor pe anul 1942.

Pentru a lua parte la această adunare generală, d-nii acționari sunt rugați a depune acțiunile lor, conform art. 22 din statute, la sediul social din București, sau la sediul administrativ din Târnăveni, cu cel puțin 5 zile înainte de ziua adunării.

În cazul când în ziua de 19 Maiu 1943, nu se vor prezenta acționarii reprezentând cel puțin jumătate din capitalul social, se convoacă prin prezenta, conform statutelor, o nouă adunare generală ordinară, pe ziua de 11 Junie 1943, tot la Târnăveni, și la aceeași oră.

Președinte (ss) Karres.

Cetiți și răspândiți

„UNREA”

Banca populară „AXENTE SEVERU” Blaj

Convocarea adunării generale

În conformitate cu dispozițiunile art. 43 din statut și potrivit hotărârei consiliului de administrație din ședința dela 20 Aprilie 1943 se aduce la cunostința membrilor Bancaei pop. „Axente Severu” din comuna Blaj, județul Târnava-Mică, că sunt convocați

Adunare generală ordinară

în ziua de Sâmbătă 8 Maiu 1943 ora 11, în localul Băncii „Axente Severu” din comuna Blaj, pentru a discuta și hotărâi asupra chestiunilor prevăzute în ordinea de zi.

Dacă în această zi nu se va putea întruni majoritatea membrilor, cum prevede art. 46 din statut, ședința adunării generale se va amâna pentru ziua de Duminică 9 Maiu 1943 orele 11, în același local, cu aceeași ordine de zi, când se va ține cu ori câți membri vor fi prezenți.

Bilanțul, contul de profit și pierderi, partida fiecărui societar și registrele de contabilitate, se pot vedea de D-nii membri conform art. din statut, chiar de acum, la sediul băncii în orice zi, în orele de birou.

Ordinea de zi a adunării este cea reglementară.

Președinte, ss. Aug. Popa

Director, ss. N. Negruțiu

Bilanțul încheiat la 31 Decembrie 1942

ACTIV		PASIV	
Casa	1.657.899	Capital vărsat	503.000
Efecte publice și acțiuni	71.300	Fond de rezervă	344.500
Participațiuni la dif. instituții	252.931	Alte rezerve	113.800
Debitori neconvertiți	4.857.040	Fond cultural și p. opere sociale	37.600
Clienți	6.337.072	Fonduri de amortizare	83.800
Diverși debitori	1.416.967	Depuneri spre fructificare	8.043.000
Dobânzi de incasat	14.686	Credite dela I. N. C.	579.000
Mărfuri generale	816.191	Furnizori	235.500
Mobilier și edecuri	84.148	Asociați creditori	19.283.200
Diverse conturi debitoare	17.577.486	Diverși creditori	410.100
Mărfuri în comision	536.906	Cheltuieli de plată	96.300
Aproviz. și vânz. în comision	3.153.893	Diverse beneficii reportate	60.300
Debitori din opere de mandat	7.429.905	Diverse conturi creditoare	804.900
		Profit și pierdere	493.000
		Deponenți de mărf. în comision	5.688.600
		Credite pt. operațiuni de mandat	7.429.900
Totalul activului	44.206.425	Totalul pasivului	44.206.425
Conturi de ordine	43.420.405	Conturi de ordine	43.420.405
Total general	87.626.830	Total general	87.626.830

Contul de Profit și Pierdere

DEBIT		CREDIT	
Cheltuieli de administrație	437.303	Beneficii din operaț. de mandat	214.800
Cheltuieli culturale și pentru opere sociale	26.000	Dobânzi incasate	203.100
Dobânzi plătite sau de plată	6.488	Diverse venituri	664.200
Impozite (pe venituri)	46.984		
Amortizări	64.769		
Diverse cheltuieli	7.755		
Totalul cheltuielilor	589.299	Total venituri	1.082.300
Beneficiu net	493.021		
Total debit	1.082.320		

MULȚUMITĂ

Desmetecindu-ne abia acum din cumplita durere suferită prin moartea în veci neuitatului nostru soț și tată, Ioan Masca, fost preot în Cipău, pe această cale mulțumim tuturor celor cari prin prezență, scrisoare sau în orice altă formă au încercat micșorarea durerii noastre. Cei cari l-ați știut și cunoscut, rugați-vă pentru el împreună cu noi. — Pe veci nemângâiata lui familie.

Contribuind pentru
Palatul Invalizilor
nu dai un dar, ci plătești o datorie!

In atenția preoților și
protopopilor!

Comandați

ornate și recvizite bisericesti, prapo
și cingule negre și roșii dela
marele magazin de or-
nate bisericesti

Vasile Hoza

SIBIU

Piața Mică Nr. 14

1-2